

Такъвизи сж, господа пълномощници, желанията на една малка държавица, която никога не си е позволила да наскърби Европа и която апелира чрѣзъ насъ прѣдъ правосъдието и благоволенieto на великитѣ сили, на които вий сте достойни прѣдставители.“

Г. Братияно чете подиръ това слѣдующитѣ размисления: „Изложението, което направи моя другарь, въ негово и мое име, за правата и за интереситѣ на Румания, нѣма нужда отъ по-голѣмо развиванне.

Високото събрание има на рѣцѣтѣ си всичкитѣ данни, за да изпълни своето дѣло и да уреди положението на вѣстокъ.

Ний сме увѣрени, че при вашитѣ чувства отъ правдолюбие и благоволение, съ които ни приехте между васъ, рѣшенiята ви относительно Румания ще бѣдѣтъ напълно съгласни съ справедливостта.

Азъ ще си позволя само да прибавя, че откъсването на една частъ отъ руманската територия не само ще причини на руманский народъ дълбоки болки, нъ ще расклати у тоя народъ довѣрието му къмъ дѣйствителността на трактатитѣ и прѣданиостта му къмъ законитѣ.

Това смущение на неговата вѣра въ бѣдѣцето ще парализара неговото мирно развитие и неговата ревностъ къмъ прогреса.

Позволявамъ си да подложжъ тѣзи размисления на оцѣнението на тоя великъ европейски съвѣтъ и особенно на знаменититѣ прѣдставители на Всероссийский Императоръ, възвишенный духъ и великодушното сърдце на когото ний сме имали много случаи да оцѣнимъ прѣзъ времето на неговото пребивание между насъ“.

Прѣдсѣдателя обяви, че конгреса ще изучи прилежно прѣдставенитѣ отъ г. г. руманскитѣ пратеници забѣлѣжки и разсѣждения.

Подиръ оттеглението на руманскитѣ прѣдставители конгреса пристъпи къмъ дневний редъ, който бѣше продължение на разглежданието алинея I отъ V чл. на С. Стефанский договоръ.

Князь Бисмаркъ забѣлѣзва, че прѣди всичко трѣба да се знае, съгласни ли сж всичкитѣ сили да припознаятъ Румания за независима. Н. Свѣтлость напомня, че на 1856 съединението на двѣтъ княжества е било установено и прието, че отъ тогава на сѣтиѣ обстоятелствата сж се измѣнили и